

Miloslav Švandrlík

I.
ŠUMAVSKÝ UPÍR

3x 100 HORORŮ

Miloslav Švandrlík
ŠUMAVSKÝ UPÍR

Miloslav Švandrlík

ŠUMAVSKÝ UPÍR

3x 100 HORORŮ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Miloslav Švandrlík – heir, 2017
Illustrations © Jiří Winter – heir, 2017
Cover © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-415-2 (pdf)

Obsah

Úvod z pera autora	5
Cikánčina věštba	7
Domek v údolí	13
Árie	17
Neměl nárok	27
Modrá Voda	31
Bloudění	40
Strašlivé doznání	42
Alkoholik Brebera	45
Konec Rasputina v Novém Strašecí	48
Boj s mystikem	54
Bojím se, doktore!	58
Cesta na svobodu	62
Vražda slečny Švejdrové	64
Co dokáží geny	69
Lojza	77
Černá slepice	82
Ďábel z Kujče	86
Náhrobní kameny	93
Diogenes	99
Viselcova intervence	105
Dobrý rádce	112
Ježíšmarjá!	115
Dokonalý zločin	119
Imbecil	122
Guláš	129
Druhý svědek	134
Důkaz ze záhrobí aneb Poslední zločin markýze de Sade	137
Koupací komplex	141
Filmová zkouška	143
Nesprávné tělo	150

Geniální plán	162
Milenka mrtvého	165
Historické posláni	170
Hobby	173
Imitátor	175
Pomsta doktorky Galhové	179
Jeden musel zemřít	183
Dokonalá vražda	188
Kanadský žertík	192
Kibic	197
Draculův švagr	203
Splněný sen	208
Kostlivec z Černého močálu	211
Důkaz	217
Léčka na strýce	224
Čarodějnice	227
Lupič	231
Malý soukromý hřbitov	234
Farářova rada	243
Médium	247
Bláznivý Lorenc	255
Mstivý šašek	259
Doktor Domián	263
Návrat	268
Nepožádáš manželky přítele svého	272
Frajer se vrací	283
Obchodnice s nadějemi	288
Objev Valentina Krocánka	292
Žert krásné nebožky	296
Okno do hřbitova	300
Trojbarevná Penelopé	304
Pacient	310
Šumavský upír	317
Pavouček	325
Velká role Viléma Šajtara	329

Jak jsem kupoval mlejn.	333
Poprava na Krambergu.	335
Socha.	342
Poslední oběť.	345
Úplňky v Kutné Hoře.	353
Zvoník.	359
Přejete si vidět nebožku?	362
Zrůdy.	369
Přirozené vysvětlení.	372
Vlkodlak měl smůlu.	377
Pták smrti.	384
Rakev do domu.	388
Zvuková transfuze.	396
Poselství profesora Termera.	401
Sokolí hnízdo.	407
Břítva.	410
Suverén.	416
Padouch z Horní Libně.	422
Tajemství hřbitova.	429
Omyl.	448
Trojí leknutí Roberta Brůny.	451
Věštba francouzského zběha.	459
Pražský škrtič.	465
Uškrcená laborantka.	469
Pohřební vůz.	472
Tygrodlak.	479
Vila v Karpatech.	482
Dirixe neotráviš.	503
Nebezpečná trasa.	509
Děda pod jabloní.	517
Zlý trpaslík Otomar.	519
Zvědavost.	526
Promiňte, omyl!.	531
Sací koš.	534
Přeludy a Vadlejch.	538

Úvod z pera autora

Jsou lidé, kteří se hororů děsí a jsou jimi znepokojeni. Neprávem. Horor je pikantní literární útvar pro lidi vyrovnané, spokojené a mírně znuděné. Nehodí se pro ty, kteří žijí ve stresu či neštěstí a kolem nichž se hromadí katastrofy. Pro ty jsou horory jen dalšími hřebíčky do rakve.

Čím je ale člověk šťastnější, najedenější, znuděnější a bezkonfliktnější, tím spíše zatouží po změně, kterou může být chvíle strachu a hrůzy. Pochopitelně nesmí jít o jev nevratný a děs, kterého se nezbavíme. Ti, kterým bezprostředně nic nehrozí, se rádi bojí. S rozkoší se tetelí strachem. Mám s tím své dávné zkušenosti.

Jako zdravé a spokojené dítě jsem býval často večer sám doma. Rodiče hráli ochotnické divadlo a buď zkoušeli, nebo schůzovali. V té době jsem se programově a velice rád bál. Zalezl jsem pod peřinu a představoval si, že mi hrozí smrtelné nebezpečí. Každé zapraskání, zašustění nebo mňouknutí kočky provokovalo a jitřilo mou fantazii. Rozliční duchové, netvoři a bubáci se houfovali, aby zahájili neúprosný útok. Na chodbě před mým pokojem stál umrlec ze Svatební košile, babizna z pohádek bratří Grimmů a nesmrtelný Kostěj. Všichni si na mne brousili zuby a hodlali zmařit můj mladý život.

Tak to pokračovalo i v následujících letech. Kdykoliv jsem byl, jak se dnes říká – v pohodě, zatoužil jsem po nových hrůzných zážitcích. Prožíval jsem katastrofy, bojoval s příšerami, padal do hrobů a prchal před upíry. Bylo to nádherné.

Kdykoliv se ale životní situace zhoršila, změnil se i vkus. Bolesti, strasti, neúspěchy či deprese rázem zaplašily veškerá strašidla. Člověk, který se ocitne na samém okraji propasti, nepotřebuje, aby mu někdo ze zálohy strčil do zad. Tady jde veškerá škodolibost stranou a terapie musí být změněna.

Tohle mám vyzkoušené, dokonce i jako autor. Horory mohou psát jen tehdy, když se cítím náramně dobře, a děším lidi, kteří tím nejsou zaskočení.

To však rozhodně neznamená, že na své bubáky nevěřím. Že si s nimi jen tak pohrávám, nebo si je dokonce vymýšlím! Z toho mě opravdu nikdo nesmí podezírat. Jsem s nimi dokonce jedna ruka, ale na scénu je pouštím obezřetně. Ani upíři a vlkodlaci si přece nemohou dělat to, co sami chtějí. I oni musejí respektovat nějaká pravidla. Jejich úkolem je strašit, seznamovat čtenáře s tajemnými silami a přesvědčovat je, aby co nejrychleji odhodili omšelý a zvětšely materialistický balast. Kdo to alespoň na chvíli nedokáže, neměl by horory číst. Nemůže totiž prožít tu zvláštní rozkoš z toho, když se mu za krk posadí Hruza a milosrdně mu stiskne hrdlo. Je to stejně báječný pocit, jako když propadneme bujnému veselí, které nás vytrhne z beznadějného smutku. To však je nutno vyzkoušet a my to můžeme pouze doporučit.

Cikánčina věštba

Ta malá štíhlá cikánka, která Jana Tlapáka málem přepadla, se nejprve svými jasnovideckými schopnostmi vůbec nepochlubila. Zcela jednoznačně nabízela mladému muži své pružné tělo, a to za nepříliš vysokou finanční úhradu. Teprve když neuspěla, začala stavět na odiv své vrozené čarodějnictví. Chtěla Tlapákovi hádat z ruky, pochopitelně za mnohem nižší sumu, než kterou požadovala předtím.

Jestliže Tlapák svolil, nebylo to proto, že by holdoval jasnovidectví a nadpřirozeným úkazům. Dokonce o nich dost pochyboval, a už vůbec nevěřil na zvláštní schopnosti cikánských kurviček. Ale tahle holka byla neodbytná, brebentila své lákavé nabídky bez únavy, a tak posléze kapituloval. Chtěl od ní mít pokoj, a proto posléze odevzdaně nastavil pravou ruku. Cikánka se jí chopila a dlouhou dobu se mu dívala do dlaně.

„Pán se chystá jet na cestu,“ řekla potom, „ale ať si to rozmyslí! Na té cestě se mu přihodí veliké neštěstí. Když pán nikam nepojede, nic se mu nestane.“

Tlapák se ušklíbl a strčil cikánce do dlaně desetikorunu. Zdálo se jí to málo, ale za ten blábol to bylo ažaž. Tak alespoň Tlapák její jasnovidecký výkon zhodnotil. Už se s ní déle nebavil a pospíchal domů balit kufry. Následujícího dne odjížděl do Zvonkové na dětský letní tábor. Jako oddílový vedoucí. Měl své zkušenosti a jel s dětmi už počtvrté. Všechny předešlé turnusy proběhly hladce a Tlapák měl pocit, že svou úlohu beze zbytku zvládl. Dokonce si přitom odpočinul víc než při vlastní dovolené, kterou obvykle trávil se dvěma kamarády na horských túrách.

Tlapák se do Zvonkové těšil a nepřipouštěl si žádné starosti. Ovšem jenom do chvíle, než si koupil *Mladou frontu*. Sotva ji otevřel, padl mu do oka krátký článek o utonutí desetiletého chlapce na letním táboře v jižních Čechách. Oddílový vedoucí nedával dostatečný pozor a tragédie byla na světě.

Tlapák přečetl článek se zjevnou nevolí. Nejel na tábor poprvé a věděl, co všechno se tam může přihodit. Jak je nesmírně těžké uhlídat třicet dětí, většinou temperamentních a vynalézavých. Jak zabránit rafinovaným únikům z dosahu vedoucího? Co dělat, když sebevědomý „plavec“ uplave podstatně dál, než bylo povoleno? Není přece možné každého držet celé tři neděle za ručičku!

Začal mimoděk rekapitulovat své zkušenosti a upamatoval se na spoustu ožehavých chvil, při kterých se k němu štěstěna neobrátila zády. I on zaznamenal řadu projevů lehkomyšlnosti či nekázně čiperných dítek a byl si vědom, že nemuselo všechno skončit tak, jak to skončilo. Třeba tenkrát u Kořenska, když se ve Vltavě topila dívka, která si jen odskočila přeprat šátek, aniž o svém úmyslu někoho uvědomila. Ještě že Tlapák zaslechl její výkřik a včas ji vytáhl z vody! Ale je třeba si přiznat, že při tom měl i dost štěstí. Tam, kde dívčina kštice mizela pod hladinou a ruce se pokoušely zachytit pevného bodu, sahala Tlapákovi voda k ramenům, takže si se záchranou dítěte snadno poradil. Ale co kdyby řeka byla o půl metru hlubší? Nebo kdyby dívku strhl proud dál od břehu? Tlapák se dodatečně zachvěl. Následně si uvědomil, že v nebezpečí nebyla jen dívka, ale i on. Když se takové neštěstí přihodí, hledá se pochopitelně viník a ten bývá v těchto případech obvykle při ruce. Dokázat, že vedoucí za všech okolností mohl a měl zabránit neštěstí, je každému jasné. Co na tom, že dítě občas neuhlídají ani rodiče nebo prarodiče? Vedoucí za svých třicet dětí odpovídá, a když selže, musí počítat s příslušným trestem.

Tlapák četl článek už potřetí a velice se při tom mračil. Až teprve nyní ho zasáhla cikánčina věštba.

„Co to ta holka drmolila?“ vzpomínal. „Že nemám jezdit na žádnou cestu, protože mě tam čeká neštěstí. Mávl jsem nad tím rukou, ale co když na té předpovědi něco je? O cikánech se říká všelicos! Sám o sebe se pochopitelně nebojím, ale co když se něco nepěkného přihodí některému dítěti? V takovém případě mi nikdo nepomůže, naopak, každý mi, pokud možno přitíží. Bude třeba ukázat prstem na viníka a já budu první po ruce. Postaví mě před soud a nějaký důležitý redaktor napíše do novin článek o nezodpovědném a nesvědomitém vedoucím!“

Do Zvonkové dojel Tlapák v ponuré a pesimistické náladě. Kolem něho radostně štěbetaly děti, těšící se na prázdninové zážitky, všude bylo plno

shonu a frmolu, ale on čím dál intenzivněji myslel na cikánčinu předpověď. Už se mu nejevila tak hloupá a pošetilá.

„No, co se dá dělat?“ řekl si posléze. „Budu si dávat bedlivý pozor a nic nezanedbám. Nejsem žádný začátečník, a když se na práci plně soustředím...“

Taková předsevzetí se ovšem neplní lehce. Tábor nejsou galeje a děti nelze přikovat k veslům. Ve Zvonkové, jak se Tlapákovi zdálo, byly obzvláště temperamentní a podnikavé. Hemžily se, vrískaly, rozprchávaly se na všechny strany.

Tlapák znervózněl a začal je hystericky okřikovat. Upozorňoval je na číhající nebezpečí a nedůtklivým hlasem vyžadoval přísnou kázeň, což se samozřejmě nikomu nezamlouvalo.

Kdysi oblíbený vedoucí hned ze začátku situaci nezvládl.

„No nazdar!“ prskali kluci těsně před pubertou. „Co to sem poslali za číslo? Zřejmě učitel matematiky! Jestli se na nás bude vytahovat, tak uvidí!“

Tlapák se, alespoň podle jejich názoru, vytahoval bezmezně. Bylo mu stále hůř, děsil se každé další minuty. Stále se mu zdálo, že se někdo příliš přibližuje hluboké vodě nebo že na někoho padá těžký předmět. Obcházel svůj oddíl jako ovčácký pes stádo, třikrát za hodinu přepočítával děti a nepouštěl je do míst, která se mu zdála příliš nebezpečná. Spokojen byl jen tehdy, když děti seděly na palouku a zpívaly národní písně.

Zato děti ta usilovná péče pořádně otravovala. Přijely do Zvonkové za kratochvílemi a dobrodružstvím, chtěly sportovat, dovádět a užívat si, chovat se co nejbujněji. Proto hleděly na přísného vedoucího s krajním nepochopením. Marně jim vysvětloval, že mu záleží na jejich bezpečnosti.

Brzy se v Tlapákově oddílu vytvořila skupinka odbojníků, která se řídila pouze vlastními představami o životě na dětském táboře. Zejména kluci Mirek, Martin a Jakub přehlíželi Tlapákovy příkazy a narušovali kázeň i u ostatních. vzdalovali se pod různými záminkami z dohledu vedoucího a nepokrytě si z něj dělali legraci.

Tlapák se bránil křikem, výhrůzkami, snažil se být nepříjemný, ale ničeho tím nedosáhl. Pouze cítil, jak vzrůstá jeho bezmocnost ovlivnit situaci, která se vyvíjela velice nepříjemně. Cikánčina věštba ho začínala doslova strašit. Měl nepříjemné sny. Probouzel se zpocený, protože se mu pravidelně zdálo, že některé dítě z jeho oddílu není již mezi živými.

„Chovám se jako šílenec,“ uvědomoval si chvílemi. „A to, jak vyvádím, nemá přece reálný podklad. Cikánčina věštba byl slabomyslný blábol lehkonohe holky a souběh s článkem v novinách je dílem náhody. Všechno jsem si zavínil sám. Holku jsem měl odbýt a vůbec se s tou poběhlicí nebavit. A proč jsem si vlastně kupoval ty noviny? Stejně v nich nenajdu nikdy nic, co by mě povzbudilo nebo rozptýlilo!“

Jenomže takto rozumně uvažoval jen zcela výjimečně. Velice rychle se dostal do jiné, mnohem nebezpečnější polohy. Zmocňoval se ho strach a ze strachu si počínal naprosto nerozumně. Pronásledoval děti za každý náznak uličnictví či prostý projev samostatného jednání. Choval se jako vyděšená kvočna, a byl proto v očích svých chráněnců směšný. A nejen to. Některé děti ho začaly nenávidět. Obviňovaly ho z toho, že jim kazí prázdniny. Dělá jim z rekreace koncentrák! Takového nemožného vedoucího ještě na žádném táboře neměly!

Trojlístek darebů – Martin, Mírek a Jakub – už toho měl opravdu dost. Číše trpělivosti přetekla, bylo třeba zahájit protiútok. Tvrdí a nemilosrdný.

„Už se to nedá vydržet!“ zhodnotil situaci Martin. „A jestli za něco stojíme, dáme Tlapákovi za vyučenou.“

„Dáme,“ souhlasil Mírek, „ale napřed je třeba něco vymyslet. Musíme provést něco, co je hodno naší úrovně.“

„Tlapička kolem nás pořád obíhá,“ řekl Jakub, „počítá nás a vodí všude jako dětičky z mateřské školky. Div, že se taky nemusíme držet provázku.“

„Je střelenej,“ přikývl Martin, „ale jak ho pořádně nadzvednout?“

„Pořád se bojí, že se někomu něco stane,“ uvažoval Mírek, „a tak by stálo za to ho nějak vystrašit. Třeba mu říct, že někdo spadl ze skály. Nebo že vběhnul pod auták.“

„Chce to ještě vylepšit,“ mínil Martin. „Nesmí se okamžitě přesvědčit, že si z něho utahujeme. Ať mu to zděšení pár minut vydrží.“

Následujícího dne na tom byl Tlapák ještě hůře než předtím. Spal mizerně a během noci se probudil celkem čtyřikrát. Při budičku sotva viděl na oči a bylo mu špatně od žaludku.

„Takhle to nemůže jít dál,“ uvažoval pesimisticky. „Jestli tu zůstanu do konce tábora, určitě se z těch představ zblázním! Ta cikánka mi zavařila! Už se mi kvůli ní začínají třást ruce! Nejrozumnější bude, když si

promluví s hlavním vedoucím a požádám ho, abych mohl odjet domů. Řekl bych, že to dokonce uvítá. Není mi zrovna nakloněn a už mi několikrát vytkl, že jsem na děti příliš přísný a poskytuji jim málo volnosti. Teď mu všechno vysvětlím. Pochopí, že jsem s nervy úplně na dně, a zítra budu zase doma, kde se dám do pořádku!“

V dalším přemítání mu zabránil jekot na umývárně. Dětičky se hned po ránu praly, šfouchaly do sebe a polévaly se vodou. Přitom vřeštěly, jako by jim šlo o život.

„Ticho!“ vletěl mezi ně Tlapák. „Umývárny nejsou žádné bojiště! Za chvíli bude nástup!“

Ale najednou si uvědomil, že přes binec a rámus jsou umývárny poloprázdné.

„Kde jsou ostatní?“ vykřikl. „To už jsou s mytím hotovi?“

„Moc jsme se tady tlačili,“ vysvětloval naducaný zrzek s roztrženým tričkem, „a tak se šli někteří umýt k řece.“

„Cože!“ vyrazil ze sebe Tlapák. „To jsem výslovně zakázal i během dne!“

„No právě!“ stěžoval si ryšavec. „Na tomhle táboře se vůbec nic nesmí. Kdybychom si trochu nezaplavali ráno nebo v noci, tak bysme si tady ani trochu neužili!“

O vedoucího se pokoušely mdloby. Zažehnal je s krajním vypětím myslí a rozběhl se k řece.

„Ti uličníci!“ supěl. „Já je na mou duši přerazím!“

V té chvíli zaslechl zoufalé a pronikavé volání o pomoc. Hnal se kupředu jako ještě nikdy v životě. Kolem úst mu vyrazila pěna. Hlavou se mu honily ty nejčernější myšlenky. Jako by zaslechl hlas mladé cikánky opakující svou zlověstnou věštbu.

Běh trval sotva půl minuty, možná jen patnáct vteřin. Tlapák doběhl k řece, jejíž břehy byly pokryty hustým vrbovým porostem. Vyděšeně se rozhlížel, aby zjistil, odkud zaznívá hlas volající o pomoc. Neslyšel nic a ponuře šedá hladina řeky mu nehodlala odpovědět. Pak se pohnuly vrby a z nich se vymotali dva příslušníci Tlapákova oddílu – Martin a Mírek. Byli celí zmáčení a brečeli.

„Co se stalo?“ vyjekl vedoucí. „Kdo to volal o pomoc?“

„Jakub,“ odpověděli téměř současně. „My jsme se jenom myli u břehu, ale on začal plavat do středu řeky. A najednou se začal topit.“

„Proboha!“ sténal vedoucí pobíhaje bezradně po břehu. „Kde to bylo? Třeba se mu dá pomoci! Křičte a já se pokusím objevit ho z loďky!“

Kluci snaživě křičeli, ba přímo řvali. Dosáhli toho, že děti i vedoucí tábora se sbíhali k řece.

Tlapák zamířil k loďce, ale ta nebyla k použití. Rozbitým dnem se do ní navalila spousta vody. Vedoucí se rozvzlykal a začal trochu šíleně gestikulovat. Cítil, že byl poražen a nemělo smysl v cokoliv doufat.

V té chvíli už byl u řeky celý tábor. Jeden křičel přes druhého, všichni vzrušeně mávali rukama a snažili se něco zjistit. Všude vládl naprostý zmatek a ani vedoucí se nedovedli orientovat v té změti výkřiků, gest a štěbetání. Trvalo to několik minut, aniž to vedlo k rozumnému konci.

Hlavní vedoucí vyslyšel Martina a Mirka, ale ti už byli docela klidní. Každému teď bylo jasné, že tady vypukl planý poplach. Ale kdo jej způsobil?

„My za nic nemůžeme,“ tvrdil se vši rozhodností Martin, „to všechno spískal Tlapíčka. Tedy pan vedoucí Tlapák.“

Ostatní mu drze přizvukovali, tím spíše, že vedoucí se vůbec nebránil. Vlastně ani nemohl. Někam zmizel a nebyl k nalezení. Zřejmě se za vyvolanou paniku styděl a ztratil se do tábora. Tam teď mířili všichni a hlavní vedoucí se zlobil, že celý ranní program bude nejméně o dvacet minut opožděn. Tato předpověď se ukázala jako přehnaně optimistická.

V táboře totiž chyběl jeden z vedoucích. Ten nejpečlivější a nejpřísnější, který svůj oddíl soustavně počítal a ukázněval. Nikdy se při nástupech a hromadných akcích neopozdil ani o vteřinu. Všechny proto velice překvapilo, když se tentokrát nedostavil k nástupu a neasistoval ani při vztyčení státní vlajky.

Jan Tlapák se ovšem dostavit nemohl. V té době už visel na trámu v kolně, která kdysi bývala kuželníkem. Našli ho tam až po dvou hodinách a Martin, který ho objevil, si hned pomyslel, že ten nález patrně značně ohrozí večerní táborák, na který se všechny děti už několik dní těšily.

Domek v údolí

Bylo zřejmé, že se schyluje k bouři. Nad údolím se hrozivě stahovaly černé mraky a na zem už plesklo několik těžkých kapek. Nemohl jsem se déle rozmýšlet, jestliže jsem nechtěl promoknout až na kůži. Rozeběhl jsem se k malému domečku, který prosvítal ze zalesněné stráně, s úmyslem požádat o dočasný úkryt. Sotva jsem však dorazil ke dveřím, uvědomil jsem si, že se s majitelem neseznámím. Domek byl prázdný, okna vytlučená a dveře byly neuměle zajištěny zrezivělým zámkem. V rozpacích jsem se na okamžik zastavil, ale vtom se spustil silný déšť, a tak jsem se rozhodl jednat. Vší silou jsem se opřel do dveří a má snaha byla korunována úspěchem. Zámek povolil a já jsem vnikl do úzké chodby, kde bylo cítit zatuchlinu. Vydal jsem se na obhlídku svého nového útočiště a zjistil jsem, že v domku jsou dvě poměrně čisté, vybílené světnice, opatřené starým nábytkem, který patrně nikomu nestál za odstěhování. Dokonce na stěnách viselo několik obrazů. Vesměs barvotisků s náboženskými motivy.

Posadil jsem se na rozeschlou, rozvrzanou židli a se zájmem jsem sledoval, kterak se venku rozpoutalo peklo. Jen o vlásek se mi podařilo uniknout jedné z nejstrašnějších bouřek, kterou jsem ve svém životě zažil. Déšť se změnil v průtrž mračen a obloha se zatáhla tak, že jsem sotva viděl pár kroků před sebe. Dunění hromu rozechvívalo celý domek a klikyháky blesků, jako by ho jen čirou náhodou mýjely.

„To je zase pěkný výlet,“ povzdechl jsem si a patrně jsem se i zaškaredil, protože mé vycházky do přírody nebyly dobrovolné. Prostě jsem utíkal z těsného bytu, který jsem sdílel nejen s manželkou a dvěma dětmi, ale především s výřečnou a energickou tchyní. Jak jsem jen mohl, unikal jsem z okruhu věčných hádek a rozeprí někam, kde bych se dal trochu do pořádku. Také dnes jsem odešel z domova s úmyslem vrátit se pozdě večer, ale jak to vypadalo, živly se nehodlaly uklidnit. Nebe bylo zataženo na bůhvíkolik hodin a procházka na nádraží v tomto počasí mě vůbec

nelákala. Rozhodl jsem se, že přespím v domečku. Pečlivě jsem prohlédl slavník na posteli, není-li zde nějaký nepříjemný hmyz, ale byla tam jen slabá vrstva prachu. Svlékl jsem sako a kalhoty, rozepnul límec u košile a natáhl se na provizorní lůžko. Za okny stále šuměl déšť a tento monotónní zvuk způsobil, že jsem poměrně brzy usnul.

Jak dlouho jsem spal, nevím. Když jsem se probudil, venku již nepřešlo. Naopak, byla klidná noc a cáry mraků probleskoval svit luny. Chtěl jsem se obrátit na druhý bok, když jsem z chodby zaslechl podivný šramot. Zpočátku jsem se domníval, že je to myš nebo nějaké jiné zvíře, ale vzápětí mě šouravý zvuk ubezpečil, že to jsou lidské kroky. Zachvěl jsem se, protože nejsem žádný hrdina a setkat se v noci v opuštěné chalupě s neznámým člověkem, je přece jen dobrodružství. Zadržel jsem dech a pozorně jsem naslouchal. Kroky se zastavily nedaleko dveří. Zaslechl jsem zvuk, který jsem nedovedl definovat. A potom následovalo chroptění a tři duté údery. Vylekaně jsem se posadil na posteli, nevěda, co si v této situaci počít. Ještě chvíli jsem usilovně naslouchal, ale žádný další zvuk se neozval.

Nějakou dobu jsem seděl na okraji slavníku a čekal. Sbíral jsem odvahy a ta se dostavovala jen velice pomalu. Ale dostavila se. Slezl jsem z postele, ozbrojil se tyčí, která se povalovala u stěny, a obezřetně jsem se plížil na chodbu. Otevřel jsem dveře a vzápětí jsem pronikavě vykřikl. Přímo za dveřmi na mohutné skobě visel oběšený člověk!

Vyřázel jsem ze sebe prapodivné zvuky, aniž bych se dokázal rozhodnout pro nějakou akci. Teprve po několika minutách jsem poněkud ovládl své smysly. Oblékl jsem se a vyběhl ven z chalupy. Pádil jsem bez ohledu na kaluže údolím a snažil se co možno nejrychleji dorazit k lidskému obydlí. Konečně jsem doběhl k úhlednému domku s dřevěným štítem a zabušil jsem na okno. A vzápětí znovu.

Okno se po nějaké chvíli otevřelo a v něm se objevila vrásčitá tvář rozespaleho a poněkud směšně mžourajícího starce.

„Copak?“ vybafl na mne. „Snad nehoří?“

Vyklopil jsem mu, jak jsem dovedl nejlépe, svůj příběh a sdělil jsem mu, že pár set metrů odtud se právě oběsil člověk.

Starce to zřejmě příliš nevzrušilo

„Starej Voráček,“ zahučel. „Dej mu pánbů věčnou slávu!“

„Ale co mám dělat?“ zeptal jsem se. „Na koho se mám obrátit?“

„Tady se nic dělat nedá,“ zahučel stařec. „Voráček se v té chalupě oběsil přesně před sedmi léty. Teď se tam čas od času zjevuje, a proto tam nikdo nechce bydlet.“

„Ale to je přece nesmysl!“ vykřikl jsem. „Na zjevení nevěřím a toho nešťastníka jsem viděl na vlastní oči!“

Stařec pokrčil rameny. „Já se s vámi hádat nebudu,“ zavrčel. „Jestli to chcete mermomocí ohlásit, sto padesát metrů odtud bydlí esenbák. Jmenuje se Sýkora. Dobrou noc!“

Zavřel okno a já jsem šel samozřejmě vzbudit příslušníka bezpečnosti. Přijal mě velice nevlídně. „Sakra, člověče,“ osopil se na mne, „proč jste do té zatracené chalupy lezl? Měl jste k tomu oprávnění? Bouřka, nebouřka, to neomlouvá! Teď za mnou přijdete s oběšencem a já začnu pomalu věřit na strašidla. Hrom do toho!“

Sakroval, ale oblékl se a vrátil se se mnou k opuštěnému domku. Celou cestu jsem ho ubezpečoval o tom, že jsem abstinent a nervy mám v naprostém pořádku. Pak jsme vstoupili dovnitř.

Nechybělo mnoho, abych poprvé v životě omdlel. Tam, kde jsem před slabou hodinkou nechal oběšence s napuchlým vyplazeným jazykem, nebylo nyní nic, jen rezivá skoba. Po tajemném muži ani památky.

„Tak co, kde ho máte?“ naléhal příslušník bezpečnosti. „Tohle je klamání úřadů! Nejenže vniknete na cizí majetek, ale ještě si vymyslíte bláznivou historku s oběšencem a burcujete v noci bezpečnost!“

Mumlal jsem cosi krajně idiotského, ale ochránce zákona naštěstí nehodlal z případu vyvozovat žádné důsledky. „To je naposled, co přimhuřuju oči,“ pravil a měl se k odchodu. „Když se chce Voráček zjevovat ještě sedm let po smrti, je to jeho soukromá záležitost. My mu to nemůžeme zakazovat! Na druhé straně ovšem nemůžeme trpět, aby se z toho stalo veřejné divadlo! Pamatujte si: nepovolaným vstup přísně zakázán!“

Praštil dveřmi a brodil se blátem zpátky k domovu.

A tehdy, právě při ranním rozbřesku, jsem dostal ten znamenitý nápad, k němuž si nikdy nebudu dost blahořečit.

Ještě chvíli jsem zůstal v tajemném domku a pak jsem se vydal do vesnice. Zajímal jsem se o majitele strašidelné chalupy a dozvěděl jsem se,

že jím je Antonín Voráček, syn oběšencův. Ihned jsem ho navštívil a nabídl se, že domek koupím.

„Což o to,“ hučel Voráček, „já bych ho prodal. Ale je tu taková strašně divná okolnost, která...“

„Já vím,“ řekl jsem. „Noční přítomnost vašeho ctěného pana otce mi ani v nejmenším nevadí.“ Dohodli jsme se na pěti tisících.

Domů jsem se vrátil až odpoledne a tchyně začala hartusit.

„Maminko,“ pravil jsem, „zdržela mě záležitost, která vás určitě bude zajímat. Vždycky jste říkala, že byste chtěla mít chaloupku na venkově, v pěkné, lesnaté krajině, kam byste jezdila na sobou a neděli. Naskytla se mi výhodná koupě a koupil jsem vám domeček, o jakém jste vždycky snila!“

Tchyně okamžitě roztála a byla do večera jako mílius.

Za čtrnáct dní odjela do domečku na první víkend.

Tři dny nato jsme ji pochovali. Srdeční mrtvice.

V bytě už se tolik netlačíme, a dokonce jsem přestal jezdit na výlety.

Domek pana Voráčka je opět na prodej.

Árie

Učitel Horák byl se svým plodným a záslužným životem, který ostatně ještě neskončil, plně spokojen. Když se ohlížel do minulých let, naplňoval ho pocit hrdosti, ne-li přímo pýchy. Vykonal veliký kus svědomité pedagogické práce a do důchodu odešel v pětasedesáti letech. Nikdy nezakolísal a byl prospěšný i ve veřejných funkcích. Vykonyval jich současně nejméně sedm. Vždycky se řídil vědeckým světovým názorem a poučoval v tomto směru i jiné.

„Nežil jsem zbytečně,“ liboval si nyní, „a svítil jsem naší mládeži na cestu. Ulehčoval jsem jí léta ideologického tápání a seznamoval ji s materialistickým chápáním světa. Odpovídal jsem na všechny choulostivé otázky a modeloval jsem ze svých žáků přesvědčivé ateisty. Rozmetl jsem náboženské bludy, pokud mezi nimi ještě existovaly, a vytvořil jim tak dobrý základ pro úspěšný start do života. Byl jsem dobrým pedagogem!“

To uznávali i jiní a obdarovali ho mnoha diplomy. Ani v důchodu učitel Horák nezahálel. Zapojil se do osvětové činnosti a o večerech přednášel nahluchlým důchodcům, aby snad na stará kolena neupadli do osidel idealismu. Jezdil po celém rozlehlém okrese vlastním autem a díky své nezdolné povaze se cítil znamenitě.

I tento pátek měl soudruh učitel Horák v Rejpalově přednášku na téma „Náboženství a vědeckotechnická revoluce“. Sešli se čtyři posluchači a tři z nich byli velice spokojeni. Čtvrtý během přednášky usnul a poté předčasně odešel. Po skončení přednášky se učitel srdečně rozloučil s pořadatelem Šimsou, nasedl do embéčka a rozjel se zpět k domovu. Byl letní večer, ale dosud se zcela nesetmělo.

„Domů to mám dvacet kilometrů,“ napadlo Horáka, „dojedu tedy ještě za světla, i když je cesta nevalná. V době vědeckotechnické revoluce by věru měla být lepší!“

V tom měl naprostou pravdu. Úzká, hadovitě se kroutící asfaltka v okresní správě byla samá díra a jízda po ní připomínala v mnohém

